

Dorobek prof. dr P.B. w zakresie naukowo-badawczym, dydaktycznym, wychowawczym, organizacji nauczania, jak również w zakresie twórczym jest imponujący. Od przeszło 30 lat z niesłabnącym zapałem pracuje on we wszystkich wyżej wymienionych dziedzinach. Dowodem tego są liczne publikacje ~~z~~ w zakresie teorii architektury, oraz liczne realizacje architektoniczne, wśród których pozycja odbudowy Starego Miasta i dzielnic historycznych w Warszawie są osiągnięciem o znaczeniu światowym.

W szczególności godnym podkreślenia jest okres powojenny jego działalności, kiedy po objęciu Katedry Historii Architektury i Sztuki na Politechnice Warszawskiej, jako samodzielny pracownik nauki, doprowadził ją do świetnie prosperującej placówki naukowej, a następnie kiedy poświęcił się organizacji nauczania na warszawskim wydziale Architektury i wreszcie ^{na terenie} Wszkolnictwa wyższego architektonicznego.

Dziś można stwierdzić, że w dziedzinie historii i teorii architektury stworzył on nowoczesną metodę badań naukowych i doprowadził do zformułowania nowoczesnej definicji pojęcia architektury (Wielka Encyklopedia Powszechna, tom I, str. 345-364, h. Architektura). Definicja ta znalazła upowszechnienie w związku z nakładem sięgającym 120.000 egzemplarzy.

Prof. dr P.B. nie tylko zmodernizował program nauczania historii i teorii architektury, ale rozszerzył problematykę ^{teoretyczną} na zagadnienia współczesnej architektury, jako logicznej konsekwencji rozwoju myśli architektonicznej na przestrzeni dziejów. Wzorując się na jego programie nauczania i na jego metodach inne wydziały architektury ^{w Polsce} Wprowadziły do swoich programów analogiczne wykłady.

W wyniku pięcioletniej pracy nad tym problemem ^{w roku 1963} W powstało dzieło, które obecnie drukuje PWN p.t. „Rozwój myśli architektonicznej na przestrzeni ostatnich 100 lat” w całkowicie nowym ujęciu ^{zagadnień} problematyki architektonicznych. ~~które obecnie drukują PWN.~~

Osobiście zajmując się teorią architektury od wielu lat jestem w stanie docenić osiągnięcia ^{prof. dr. P.B.} na tym polu pracy. ~~przez prof. dr. P.B.~~ Niewątpliwie do tejże kategorii należy zaliczyć nowe i oryginalne opracowanie kodeksu Witruwjańskiego, wykonane pod jego redakcją i z jego własnym komentarzem rysunkowym, jak również udział w pracach przy polskich wydaniach klasyków architektury - Palladia, Albertiego i Vignoli. Wreszcie prace analityczne nad teorią architektury neoklasycznej w Polsce i na świecie, opublikowane w ^{książkach} ~~dziółach~~ o Teatrze Wielkim i Pałacu Staszica w Warszawie, ^{oraz w czasopiśmie naukowym.} Listę tę uzupełnić należy licznymi publikacjami z dziedziny konserwacji zabytków i odbudowy zespołów historycznych, które były publikowane w literaturze krajowej i zagranicznej.

Prof. dr P.B. ~~brał~~ udział od 1948 roku w pracach sekcji historii sztuki Warszawskiego Towarzystwa Naukowego, którego członkiem korespondentem został w 1951 roku, a następnie ^w ^(i Urbanistyki) Komitecie Architektury ~~PA~~ Polskiej Akademii Nauk. Od 1956 roku jest przewodniczącym Sekcji Architektury i Konstrukcji Budowlanych wyżej wymienionego Komitetu. Udział prof. dr P.B. w życiu naukowym jest tak bogaty, że bez wątpliwości pozwala na stwierdzenie iż reprezentuje on w środowisku naszym pozycję dorównującą czołowym przedstawicielom dyscypliny architektonicznej (vedi materiały do życiorysu).

Na szczególne podkreślenie zasługuje jego wielki wkład w kształcenie młodej kadry, rezultatem czego jest pięć zakończonych przewodów doktorskich i cztery znajdujące się na ukończeniu.

Wśród licznych prac prowadzonych przez prof. dr P.B. należy zwrócić uwagę na jego osiągnięcia w dziedzinie organizacji nauczania na szczeblu własnego wydziału i na szczeblu resortu i Rady Głównej Szkolnictwa Wyższego. Wiadomym mi jest, że jego czteroletnia kadencja dziekańska, a przed tym wieloletnie kierowanie pracami naukowymi i dydaktycznymi warszawskiego wydziału, przyniosło zasadnicze korzyści w organizacji pracy, w podniesieniu sprawności nauczania ~~i zjednoczenia~~ ~~szkolnictwa~~ ~~jako rozumnego wychowawcy.~~